ПРИСЪДА № 7 ОТ 18.01.2024 Г. НА РС - БУРГАС ПО Н.О.Х.Д. № 4696/2023 Г.
(докладчик Анатоли Бобоков)

Чл. 149, ал. 1 НК
Чл. 155б, ал. 1 НК
Чл. 2 НК
Чл. 58а НК
Чл. 263 НПК

На основание чл. 263, ал. 1 от НПК с оглед характера на обвинението и запазване на нравствеността и личния живот на пострадалата делото се разгледа при закрити врати.

Ирелевантно и несъставомерно е обстоятелството, свързано с волята на пострадалата, която не е изразила съпротива спрямо предприетите към нея действия. Блудството с малолетно лице винаги е престъпно деяние, поради ниската възраст на пострадалото лице и принципно негативните последици, които подобно деяние има върху неговото нравствено и физическо израстване.

Доказва се от разпита на пострадалата, че след действията му спрямо нея подсъдимият я предупредил да не казва на никого за тях. Тази негова постъпка категорично доказва, че същият е разбирал свойството и значението на деянието си и неговия престъпен характер.

Обективните белези на престъпния състав по чл. 155б, ал. 1 от НК са: лице, ненавършило 14- годишна възраст, и склоняване на лицето към посочените действия. Доколкото деянието е формално престъпление, неговата съставомерност не зависи от съгласието на малолетното пострадало дете. Съдържанието на понятието „склоняване" следва да се тълкува като уговаряне, убеждаване, мотивиране на малолетно лице, за да наблюдава осъществяване на описаните в разпоредбата на чл. 155б НК действия. Склоняването на това лице може да стане и с непротивоправни действия, както е и в настоящия случай. Подсъдимият с действията си, изразяващи се в психическо въздействие върху волята на пострадалото дете - изграждане на доверителна връзка с него, е убедил последното и го мотивирал да наблюдава чрез преносимо устройство – таблет, похотливо показване на човешки полови органи, мастурбация и действително полово сношение между лица от различен пол.

Като отегчаващи вината обстоятелства съдът отчита длъжността на подсъдимия към момента на деянието /възпитател в училище/, ниската възраст на жертвата, фактът, че подсъдимият е злоупотребил с доверителните си отношения с майката, както и с детска наивност и доверчивост на пострадалата, за да я предразположи с малки подаръци и жестове, с подобаващо внимание и отношение, да му се довери и предостави доброволно за подобни блудствени действия.

Характеристичните данни на подсъдимия сочат, че въпреки отлагане ефективното изтърпяване на наказанието, същото ще изпълни целите си. Касае се за мъж в зряла възраст, образован, с професия, която му осигурява трудова ангажираност и доходи, който през целия си съзнателен път до момента е водил изцяло правомерен начин на живот. За съда е от особено значение самооценката на подсъдимия и заявеното критично отношение към постъпката му, разкаянието и съжалението, което изрази пред съда.

Самопризнанието на подсъдимия не се взе предвид от съда като смекчаващо отговорността обстоятелство, защото то е послужило за провеждането на диференцираната процедура по глава 27 НПК.

Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 НК изисква да се приложи законът, който е бил в сила по време извършване на престъплението. Законът има предвид извършване на деянието, а не и настъпване на обществеоопасните последици.

Подсъдимият В.С.С. е предаден на съд по обвинение в това, че:

На 06.03.2022 г. извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори полово желание без съвкупление по отношение на лице, ненавършило 14-годишна възраст - М.Б.Т., а именно: докато лежал гол на намиращото се в помещението легло накарал М.Б.Т. да го масажира, като стъпва с ходилата си по неговото тяло - по гърба, краката и корема му - престъпление по чл. 149, ал. 1 от НК.

На 29.10.2022 г. склонявал ненавършилата 14-годишна възраст М.Б.Т. да наблюдава похотливо показване на човешки полови органи, мастурбация и действително полово сношение между лица от различен пол, като я убеждавал, че това са неща, които трябва да знае, и че майка ѝ няма да ѝ ги покаже, докато възпроизвеждал съдържанието на файлове с фотографски изображения и видеофайлове чрез преносимо устройство (таблет) – престъпление по чл. 155б, ал. 1 от НК.

Подсъдимият лично и чрез своя защитник прави искане и дава съгласие за разглеждане на делото по реда на Глава XXVII от НПК- "Съкратено съдебно следствие в производството пред първа инстанция", по реда на чл. 371, т. 2 от НПК, предвид самопризнанието, което прави. След обсъждане на направеното искане с определение производството е насрочено и разгледано по реда на Глава 27 от НПК - чл. 371, т. 2 от НПК. На основание чл. 263, ал. 1 от НПК с оглед характера на обвинението и запазване на нравствеността и личния живот на пострадалата делото се разгледа при закрити врати. След даване ход на делото съдът с определение на основание чл. 372, ал. 4, вр. чл. 371, ал. 2 от НПК прие и обяви, че направените в хода на съкратеното съдебно следствие самопризнания на подсъдимия се подкрепят по несъмнен и категоричен начин от всички останали доказателства по делото, поради което обяви, че ще ползва същите при

постановяване на присъдата, без да бъдат събирани доказателства относно фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

Съдът, след като прецени събраните доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Малолетната М.Б.Т. била отгледана и възпитана единствено от майка си – свидетелката Ж.А., тъй като бащата на детето пребивавал извън Република България. Тя имала интелект и личностно развитие, адекватни за календарната ѝ възраст, като интелектуалният потенциал на детето също бил в рамките на нормата за нейната възраст.

Към момента на деянията подсъдимият В.С.С. бил трудово зает. След работа извършвал и таксиметрови услуги с управлявания от него лек автомобил. Свидетелката Ж.А. била негова редовна клиентка и по този повод двамата се запознали преди години. В течение на времето отношенията между тях станали по-близки, като В.С.С. помагал на свидетелката Ж.А. в ежедневието. Когато била на работа, тя често се обръщала към подсъдимия, който с таксиметровия си автомобил взимал малолетната св. М.Б.Т. от училище, а понякога от танци, и я превозвал до дома ѝ или до работното място на нейната майка. Тя считала, че отношенията им били в такава степен доверителни, че можела да му възложи да взема дъщеря ѝ, когато тя не може, но не подозирала за склонността му да извършва развратни действия спрямо малолетната. Подсъдимият бил и напълно наясно, че към инкриминираните дати М.Б.Т. била малолетна.

Така на 06.03.2022 г. В.С.С. проявил желание да заведе свидетелката М.Б.Т. на увеселителен парк в гр. Бургас. Той позвънил по телефона на свидетелката Ж.А., която по това време била на работа, за да поиска разрешение от нея. След като разрешила, подсъдимият и св. М.Б.Т. отишли в увеселителния парк. В един момент подсъдимият казал на малолетната, че му се приходило до тоалетна и поради тази причина се налагало да посетят жилището му. По това време той живеел сам в жилище на партерния етаж. То се състояло от една стая, към която имало санитарно помещение - баня с тоалетна. В стаята до стената имало легло и други мебели.

През деня на 26.03.2022 г., когато отишли в обитаваната от подсъдимия квартира и били само двамата със свидетелката М.Б.Т., последният влязъл в санитарното помещение, свалил дрехите и бельото си и излязъл гол отвътре. Щом видяла възрастния мъж, който стоял гол пред нея, М.Б.Т. се изплашила и се чудела какво се случва. След като легнал гол на леглото, подсъдимият поискал от детето да се събуе и да го масажира с крака по определени части, целейки по този начин да възбуди половото си желание и да го удовлетвори чрез докосване, без съвкупление. Щом я накарал да направи това, М.Б.Т. се качила върху леглото и стъпала с босите си ходила върху голото тяло на подсъдимия. По този начин, в продължение на около 15-20 минути, тя се движила по гърба, корема и краката на обвиняемия, като се подпирала с ръце на стената. Допира на тялото на детето в негово тяло предизвикало у подсъдимия възбуда и половият му орган еректирал, а докато В.С.С. лежал по гръб, М.Б.Т. забелязала това. По време на престоя в жилището той казал на малолетното дете, че бил нудист, и обяснил какво означава това. Освен това му разяснявал, че по време на секс партньорите изпитвали оргазъм.

След масажа подсъдимият влязъл сам в санитарното помещение и останал вътре за известно време. След това излязъл, облякъл бельото и дрехите си и заедно с малолетната напуснали жилището му, като по пътя подсъдимият ѝ купил сладолед. Предупредил я да не разказва на майка си за случилото се, понеже щяла да се разсърди. Вслушвайки се в думите на възрастния мъж, М.Б Т. не споделила със свидетелката Ж.А. за постъпката на подсъдимия.

На 29.10.2022 г, след като получила разрешение от майка си, М.Б.Т. излязла на разхода в гр. Бургас заедно със своя съученичка. По време на разходката подсъдимият и свидетелката М.Б.Т. се срещнали случайно, в близост до една от таксиметровите стоянки в града. След като купил сладолед на малолетната, той я поканил в таксито си. Докато били само двамата в автомобила, подсъдимият започнал да ѝ обяснява, че когато е сама у дома трябвало да си разгледа "дудунката" пред огледалото, след което ѝ показал къде бил половия му орган. Разказвал ѝ също така, че когато правили секс, партньорите изпитвали удоволствие от това.

Докато протичал разговорът, подсъдимият взел в ръцете си притежаваното от него преносимо устройство - таблет. На това техническо устройство имало инсталирано приложение, в което обвиняемият съхранявал порнографски материали - файлове с фотографски изображения и видеофайлове, както следва:

Файл, представляващ снимка, изобразяваща открито сексуално поведение, изразяващо се в похотливо показване на половите органи на лице от мъжки пол. В центъра на кадъра се виждал еректирал пенис, като лявата ръка на мъжа е обхванала основата на ствола на пениса.

Файл, представляващ снимка, изобразяваща открито сексуално поведение, изразяващо се в похотливо показване на половите органи на лице от мъжки пол. В центъра на кадъра се виждал еректирал пенис, като лявата ръка на мъжа е обхванала основата на ствола на пениса.

Файл, представляващ снимка, изобразяваща открито сексуално поведение, изразяващо се в похотливо показване на половите органи на лице от мъжки пол. В центъра на кадъра се виждал еректирал пенис, като лявата ръка. на мъжа е обхванала основата на ствола на пениса.

Файл, представляващ снимка, изобразяваща открито сексуално поведение, изразяващо се в похотливо показване на половите органи на лице от мъжки пол, застанал на морския бряг. В центъра на кадъра отново се виждал и пениса на мъжа.

Файл, представляващ видео, изобразяващо открито сексуално поведение, изразяващо се в похотливо показване на половите органи на лице от мъжки пол. В центъра на кадъра се виждал еректирал пенис, като лявата ръка на мъжа стимулирала ерекцията с движения от основата на пениса към върха му.

Файл, представляващ видео, изобразяващо двама участници - мъж и жена, които са голи върху спалня, а на заснетите кадрите се наблюдават блудствени и други действия - фелацио, кунилингус, полово сношение и еякулация.

Подсъдимият решил да покаже на свидетелката М.Б.Т. порнографските материали и започнал да я убеждава, че трябва да наблюдава снимки и видео с подобно съдържание, което било полезно за нея. Обяснявал на детето, че това били неща, които трябвало да знае и че майка ѝ нямало да ѝ ги покаже, а след това възпроизвел на екрана на таблета съдържанието на файловете с фотографски изображения и видеофайловете, описани по-горе. Предприемайки тези действия, подсъдимият склонявал детето да наблюдава похотливо показване на човешки полови органи, мастурбация и действително полово сношение между лица от различен пол. По време на тази среща, докато били насаме в превозното средство, подсъдимият предложил на св. М.Б.Т. да докосне половия му орган, но тя отхвърлила неговото предложение.

В същото време свидетелката Ж.А. започнала да търси дъщеря си по телефона, за да се прибира, но подсъдимият се провиквал, че щели да останат заедно с детето още малко. Когато се разделяли, той отново заръчал на малолетната да не разказва на никого за това, което се е случило. Този път обаче тя споделила на своята майка за поведението на подсъдимия, за разговорите, които водили, като я информирала подробно и за случилото се на 06.03.2022 г. и 29.10.2022 г. В тази връзка свидетелката Ж.А. се консултирала с адвокат и след като уведомила органите на ОДМВР Бургас, било образувано настоящото наказателно производство.

Изложената фактическа обстановка се установява по безспорен начин от направеното от подсъдимия самопризнание, което се подкрепят от събраните по досъдебното производство доказателства, а именно:

От гласните доказателства: обясненията на подсъдимия В.С.С. и показанията на свидетелите М.Б.Т., Ж.А., С.Г.

От писмените доказателства: протокол за оглед на ВД, разписки, протокол за доброволно предаване, декларации, писма, амбулаторен лист, протоколи за претърсване и изземване, справка за трудови договори, справка от ЦПЗ, справка от АВ, справка за съдимост, както и други писмени доказателства, приложени в досъдебното производство.

От експертизите – техническа, психологическа и аудиовизуална експертизи.

Съдът прецени събраните в хода на досъдебното производство доказателства на основание чл. 373, ал. 3 НПК, като не констатира противоречия, несъответствия и непоследователност.

Самопризнанието на подсъдимия се подкрепя от гореизброените доказателствени източници, събрани в хода на досъдебното производство, с оглед на което съдът прие за безспорно установено извършването на инкриминираните деяния, както и авторството на същите в лицето на привлеченото към наказателна отговорност лице. Предвид разпоредбата на чл. 373, ал. 3 НПК първоинстанционният съд не осъществи подробен анализ на доказателствата. Доколкото всички доказателствени материали са еднопосочни и непротиворечиви, такъв доказателствен анализ е и безпредметен. Въпреки това следва да се посочи, че от показанията на малолетната пострадала се установява, че подсъдимият е проявявал траен интерес към нея, като целта му е била да удовлетвори нагона си. От проведените съгласно изискванията на чл. 140, ал. 1 на НПК разпити на малолетната

пострадала се установява наличието на съставомерните елементи на престъплението по чл. 149, ал. 1 от НК и чл. 155б, ал. 1 от НК. Пострадалата по свой си детски начин обяснява действията на подсъдимия, начина, по който я убедил да участва. Съдът кредитира показанията на разпитаната малолетна пострадала, които, от една страна, се подкрепят от показанията на св. Ж.А., която преразказва описаното от дъщеря си, а от друга страна – и от заключението на вещото лице по изготвената психологическа експертиза. Прието е, че малолетната имала интелект и личностно развитие, адекватни за календарната ѝ възраст, като интелектуалният потенциал на детето също бил в рамките на нормата за нейната възраст. Тя била способна да възприема правилно фактите от заобикалящата я действителност, да дава достоверна информация за тях и да участва наказателни производства, като възприетите от нея факти могат да бъдат адекватно пресъздадени.

Съдът приема посочените заключения по назначените експертизи като обективни и безпристрастни, изготвени от компетентни специалисти в съответните области, за които няма данни да са заинтересовани от изхода на делото. Съдът кредитира събраните писмени доказателства, посочени по-горе, които взаимно се допълват, не си противоречат, логично и последователно пресъздават описаната фактическа обстановка, потвърдена чрез признанието на подсъдимия. За изясняване на фактическата обстановка изключително допринасят обясненията на подсъдимия, които, съпоставени с останалите събрани с доказателства, съдът приема и кредитира с доверие. Съдът намира, че установените в хода на съкратеното съдебно следствие обстоятелства се подкрепят изцяло от самопризнанията на подсъдимия, одобрени от съда по реда на чл. 372, ал. 4, вр. чл. 371, ал. 2 от НПК. При така установеното от фактическа страна и при отчитане на заложеното в чл. 373, ал. 3 НПК съдът прие за доказано по безспорен и несъмнен начин, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна съставите на престъпленията по чл. 149, ал. 1 от НК и чл. 155б, ал. 1 НК, което води до ангажиране на наказателната му отговорност по тези обвинения.

От правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл. 303, ал. 2 НПК, за да постанови осъдителна присъда, съдът следва да установи по несъмнен начин както авторството на инкриминираните деяния, така и всички признаци от фактическия състав на престъплението. С оглед приетата по-горе фактическа обстановка настоящият състав счита, че поддъдимият е осъществил от обективна и субективна страна всички признаци на съставите на престъпленията по чл. 149, ал. 1 и чл. 155б, ал. 1 от НК, за които са му повдигнати обвинения.

При правния анализ на описаната фактическа обстановка и събраните доказателства по нея съдът намира, че са налице всички елементи от състава на престъплението по чл. 149, ал. 1 от НК. Осъществен е състав на престъпление против половата неприкосновеност на личността, против личната телесна неприкосновеност и половия морал. Обект на престъплението са обществените отношения, които осигуряват съблюдаване на половия морал на обществото, половата нравственост и правото на личен избор на партньор при половото общуване. От обективна страна са налице всички елементи от фактическия

състав на престъплението блудство по чл. 149, ал. 1 от НК. В конкретния случай е налице престъпление, при което блудствените действия, които сами по себе си не са престъпни, когато са доброволно приети, са извършени спрямо лице с особено качество – ненавършило 14 годишна възраст. Особеното качество на пострадалото лице, предвид ниската незряла за полово общуване възраст във физическо и психическо отношение, са причина за криминализиране на деянието. В процесния случай блудствените действия се изразявят в стъпване с ходилата по гърба, краката и корема на подсъдимия, в следствие на което той се възбудил. Преди всичко от обективна страна съществено значение има възрастта на пострадалата, за която категорично е доказано чрез представеното удостоверение за раждане, че към момента на деянието не е навършила 14-годишна възраст - към инкриминираните дати е била на 8-годишна възраст. В случая е ирелевантно и несъставомерно обстоятелството, свързано със съдържанието на волята на пострадалата, която не е изразила съпротива спрямо предприетите към нея действия. Същата като малолетна, поради което и недееспособна, не може да формира и изрази правновалидна воля, поради което блудството с малолетно лице винаги е престъпно деяние. Тези действия са криминализирани с оглед ниската възраст на пострадалото лице и принципно негативните последици, които подобно деяние има върху неговото нравствено и физическо израстване. В процесния случай чрез показанията на пострадалата ясно е очертано поведението и действителните постъпки на подсъдимия, които са в разрез с моралните норми. По този начин са установени основните обективни елементи на престъпния състав – извършване на действия спрямо нея с цел възбуждане и удовлетворяване на половото желание на подсъдимия.

От субективна страна деянието е извършено от подсъдимия виновно, с пряк умисъл. Както към момента на деянията, така и към настоящия момент подсъдимият бил пълнолетен и психически здрав. Същият в показанията си твърди, че познава пострадалата добре, категорично е наясно с ниската ѝвъзраст, която е видима. Доказва се от разпита на пострадалата, че след действията му спрямо нея подсъдимият я предупредил да не казва на никого за тях. Тази негова постъпка категорично доказва, че същият е разбирал свойството и значението на деянието си и неговия престъпен характер. От събраните по делото доказателства – данни за висше образование, документи за трудова заетост не може да се обоснове друг извод освен, че подсъдимият е могъл да ръководи своите постъпки. Съзнавал е обществеоопасния характер на действията си, предвиждал е техните обществеоопасни последици и искал настъпването на тези последици. Подсъдимият е съзнавал обективните признаци от състава на престъплението, а именно, че посегателството му е насочено срещу малолетно дете и че действията му са от естество да възбудят половото му желание, като именно това е целял.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът счита, че с действията си подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по смисъла на чл. 155б, ал. 1 от НК. От обективна страна подсъдимият на 29.10.2022 г. склонявал ненавършилата 14-годишна възраст М.Б.Т. да наблюдава похотливо показване на човешки полови органи, мастурбация и действително полово сношение между лица от

различен пол, като я убеждавал, че това са неща, които трябва да знае, и че майка ѝ няма да ѝ ги покаже, докато възпроизвеждал съдържанието на файлове с фотографски изображения и видеофайлове чрез преносимо устройство (таблет) – престъпление по чл. 155б, ал. 1 от НК. От обективна страна престъплението по чл. 155б, ал. 1 от НК е формално престъпление, като с него се засягат обществените отношения, свързани с опазване половата неприкосновеност на личността. Осъществяването на съставомерните му признаци се състои в склоняване на лице, ненавършило 14-годишна възраст, да участва или да наблюдава действителни, виртуални или симулирани полови сношения между лица от еднакъв или различен пол или похотливо показване на човешки полови органи, содомия, мастурбация, сексуален садизъм или мазохизъм, а субект на престъплението е всяко наказателно отговорно лице. Обективните белези на престъпния състав по чл. 155б, ал. 1 от НК са: лице, ненавършило 14- годишна възраст, и склоняване на лицето към посочените действия. Доколкото деянието е формално престъпление, неговата съставомерност не зависи от съгласието на малолетното пострадало дете. Съдържанието на понятието "склоняване" следва да се тълкува като уговаряне, убеждаване, мотивиране на малолетно лице, за да наблюдава осъществяване на описаните в разпоредбата на чл. 155б НК действия. Склоняването на това лице може да стане и с непротивоправни действия, както е и в настоящия случай. Подсъдимият с действията си, изразяващи се в психическо въздействие върху волята на пострадалото дете - изграждане на доверителна връзка с него, е убедил последното и го мотивирал да наблюдава чрез преносимо устройство – таблет, похотливо показване на човешки полови органи, мастурбация и действително полово сношение между лица от различен пол.

От субективна страна подсъдимият е извършил деянието при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 НК, като е разбирал свойството и значението на извършеното, като не само е съзнавал общественоопасния характер на деянието си /склоняване на малолетно лице да наблюдава похотливото показване на съдържанието на таблета му/ и неговите последици, но наред с това е искал и тяхното настъпване, при което е реализирал намерението си. Подсъдимият е съзнавал и обстоятелството, че извършва посоченото деяние спрямо лице, което не е навършило 14-годишна възраст.

По наказанието:

При индивидуализацията на наказанието, при спазване на императивните изисквания на чл. 373, ал. 2 от НПК във вр. чл. 372, ал. 4, вр. чл. 58а, ал. 1 от НК, съдът намира, че наказанието и за двете деяния следва да се определи, като съдът се ръководи от разпоредбите на Общата част на НК - при условията на чл. 36 и чл. 54 от НК, и като намали така определеното наказание с една трета.

Относно деянието по чл. 149, ал. 1 НК:

Съдът установи като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия, съдействието, което е оказал при разследването на престъплението, и преди всичко изключително щадящото му поведение, макар и престъпно, спрямо пострадалата. По никакъв начин не се установи той да е упражнил върху нея насилие – психическо или физическо, заплахи или да е използвал друг силов метод. Напротив, в

своите показания пострадалата говори за него като за човек, с когото е контактувала спокойно и с уважение. Като отегчаващи вината обстоятелства съдът отчита длъжността на подсъдимия към момента на деянието /възпитател в училище/, ниската възраст на жертвата, фактът, че подсъдимият е злоупотребил с доверителните си отношения с майката, както и с детска наивност и доверчивост на пострадалата, за да я предразположи с малки подаръци и жестове, с подобаващо внимание и отношение, да му се довери и предостави доброволно за подобни блудствени действия. При така изложеното съдът намира, че не са налице изключителни или многобройни смекчаващи вината обстоятелства, обуславящи приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Наказанието на подсъдимия за това престъпление следва да се определи в границите, предвидени от закона, като са налице предпоставки да бъде наложено наказание с размер под средния, предвиден в закона от една до шест години. Съдът прие, че за реализиране целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК, следва да бъде наложено предвиденото наказание лишаване от свобода за срок от две години, което след редукцията по чл. 373, ал. 2 от НПК, вр. чл. 58а, ал. 1 от НК да се намали с 1/3 и да му бъде наложено окончателно наказание лишаване от свобода за срок от една година и четири месеца.

Налице са всички предпоставки ефективното изпълнение на определеното наказание лишаване от свобода да бъде отложено за определен изпитателен срок на основание чл. 66, ал. 1 от НК предвид това, че подсъдимият е неосъждан и определеното наказание е с размер под три години. Характеристичните данни на подсъдимия сочат, че въпреки отлагане ефективното изтърпяване на наказанието, същото ще изпълни целите си. Касае се за мъж в зряла възраст, образован, с професия, която му осигурява трудова ангажираност и доходи, който през целия си съзнателен път до момента е водил изцяло правомерен начин на живот. За съда е от особено значение самооценката на подсъдимия и заявеното критично отношение към постъпката му, разкаянието и съжалението, което изрази пред съда. По така изложените съображения съдът отложи ефективното изтърпяване на наказанието лишаване от свобода за изпитателен срок от три години.

Относно деянието по чл. 155б ал. 1 НК:

С ДВ, бр. 67 от 2023 г. е настъпила законодателна промяна и за това престъпление вече се предвижда наказание лишаване от свобода от три до десет години. Настоящото деяние по чл. 155б, ал. 1 от НК е извършено на 29.10.2022 г., към който момент законодателят е предвиждал наказание лишаване от свобода за срок до шест години. В чл. 2 НК са възприети два основни принципа за действието на наказателноправните норми по време. Според чл. 2, ал. 1 НК за всяко престъпление се прилага законът, който е бил в сила по време на извършването му, а според чл. 2, ал. 2 НК - ако до влизане на присъдата в сила последват различни закони, прилага се най-благоприятният за дееца. Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 НК изисква да се приложи законът, който е бил в сила по време извършване на престъплението. Законът има предвид извършване на деянието, а не и настъпване на обществеоопасните последици. Това е така, защото деецът е длъжен да се съобразява с действащите в момента на извършване на деянието правни норми и ще носи наказателна отговорност само за деяния, които са били престъпления към него момент. В случая следва

да се приложи нормата, действала към момента на деянието, която се явява по-благоприятна за дееца, тъй като предвиденото наказание е лишаване от свобода за срок до шест години.

При определяне конкретния размер на наложеното наказание за това деяние съдът взе предвид наличните смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, а именно - добри данни за личността на подсъдимия и чистото му съдебно минало, обуславящи невисока степен на обществена опасност на дееца; оказано съдействие при разследването и разкаянието му. В случая обаче следва да се отчетат и отегчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства: висока степен на обществената опасност на деянието, предвид механизма на извършването му – възползвал се е от изграденото доверие на майката и детето. Следва да се отчете, че се касае за възпроизвеждане на 6 броя файлове с похотливо показване на човешки полови органи, мастурбация и действително полово сношение между лица от различен пол. Затова настоящият съдебен състав счита, че констатираните смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, разгледани в комплекс с отегчаващите, не се явяват многобройни такива, а сред тях няма изключително по своята същност, което да обуславя по-ниската степен на обществена опасност на извършеното от подсъдимия деяние от типичната за този вид престъпление, поради което и най-лекото предвидено в закона наказание да се явява несъразмерно тежко за извършеното от подсъдимия. Самопризнанието на подсъдимия не се взе предвид от съда като смекчаващо отговорността обстоятелство, защото то се отчита от закона на друго основание: при приложението на чл. 373, ал. 2 вр. чл. 371, т. 2 от НПК представлява признаване изцяло на обвинението и е послужило за провеждането на диференцираната процедура по глава 27. Затова съдът не прие доводите на защитата за наличие в случая на многобройни и/или изключителни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства. Така съдът счете за справедливо и съответно на извършеното да наложи на подсъдимия наказание и за това престъпление в условията на чл. 54 НК под средния предвиден от закона размер, а именно – две години лишаване от свобода. Предвид законовата редукция по чл. 58а, ал. 1 НК, така определеното наказание се намали с една трета и на подсъдимия се определи наказание лишаване от свобода за срок от една година и четири месеца.

Съдът счита, че в конкретиката на казуса и за това деяние не следва наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода да се търпи от него ефективно по изложените по-горе съображения за предходното деяние.

Съдът счита, че така индивидуализираните наказания и за двете престъпления в пълнота ще постигнат целите по чл. 36, ал. 1 НК, като едновременно ще способства за поправянето и превъзпитанието на дееца и наред с това ще въздейства върху същия предупредително. Освен всичко горепосочено, с така определеното наказание биха се постигнали и целите на генералната превенция, като се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът наложи едно общо наказание, в размер на най-тежкото, а именно лишаване от свобода за срок от една година и четири месеца, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК отложи изпълнението му за изпитателен срок от три

години. Съдът счита, че така определеното общо наказание е достатъчно досежно размера и по отношение на подсъдимия не следва да се прилага разпоредбата на чл. 24 от НК. От друга страна, съдът намира, че не следва да увеличи така определеното общо наказание по реда на чл. 24 от НК, тъй като, имайки предвид целите на наказанието и водейки се от принципните правила за най-благоприятното за подсъдимия съчетание, счита, че така определеното общо наказание ще бъде достатъчно за личното му превъзпитание.